

ת"פ 24602/10/14 - תביעות צפת נגד מרואן הייב, מוחמד הייב

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 24602-10-14 תביעות צפת נ' הייב(עציר) ואח'

23/12/2014

בפני כב' השופטת רות שפילברג כהן
תביעות צפת

נגד

1. מרואן הייב (עציר)
2. מוחמד הייב

החלטה - בטענה מקדמית - לגבי הנאשם מס' 2 בלבד

1. בפני טענתו של הנאשם מס' 2, על פי סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, לפיה העובדות המתוארות לגביו בכתב האישום אינו מהוות עבירה.
2. בכתב האישום, שהוגש נגד שני נאשמים, יוחסו לנאשם מס' 1 עבירות תעבורה שונות, בכללן נהיגה בפסילה, נהיגה בשכרות, נהיגה באור אדום, עקיפה תוך חציית קו הפרדה ועוד.
- על פי כתב האישום, ביצע הנאשם מס' 1 את העבירות בכך שנהג, ביום 14/10/14, בשעות הלילה, באופנוע, לא עצר במחסום משטרה עם ניידת, נמלט תוך נהיגה פראית באופנוע, ותוך ביצוע עבירות תנועה כאמור, גם ממחסום נוסף שפרסה המשטרה, ותוך התנגשות בניידת משטרה.
3. הנאשם מס' 2 הואשם בסיוע לחלק מעבירות התעבורה שיוחסו לנאשם מס' 1, בכך שבכל עת הנהיגה הפלילית שיוחסה לחברו, נאשם מס' 1, היה נאשם זה רכוב על האופנוע מאחור, ולכן, על פי האישום, הנאשם מס' 2 סייע לחברו הנהג בביצוען של עבירות התעבורה.
4. מלבד עבירות התעבורה, הואשמו שני הנאשמים בעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שיוחסה להם על בסיס התנהגותם, שכללה אי ציות להוראות השוטרים לעצור, בעצם פריסת המחסומים, ובהוראה מפורשת שהורו להם השוטרים.
5. בנוסף להתנהגותם של הנאשמים בעת הנהיגה, ייחס כתב האישום, בסעיפים 4 ו-5 לעובדות, לשני הנאשמים, גם בריחה רגלית מהשוטרים לאחר שהאופנוע עצר מנסיעה בתוך תחנת דלק.

עמוד 1

6. ב"כ הנאשם מס' 2 טען כי כתב האישום אינו מגלה עבירה לגבי מרשו, היות ונאשם זה היה ברוב האירוע המתואר באישום, במעמד של נוסע בלבד, וככזה, לא ניתן לייחס לו שליטה או אחריות להתנהגותו לכאורה של הנהג. על פי הטענה, אין לייחס לנוסע אחריות בדרגת סיוע, להתנהגותו של נהג אופנוע. לפיכך, טען ב"כ הנאשם מס' 2, גם אם יוכחו העובדות הנטענות - יזוכה נאשם זה.

7. ב"כ המאשימה טען כי הטענה צריכה בירור במהלך ההוכחות, אז יתברר על פי הראיות, אם מדובר בנוסע תמים, או במי שהנו שותף, כנטען, לעבירות. לפיכך, על פי ב"כ המאשימה, העובדות הנטענות מגלות אשמה גם לגבי נאשם מס' 2.

8. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, בנסיבות כתב האישום שבפני, מצאתי כי דין הטענה להידחות.

א. ראשית, אחזור ואפנה לסעיפי העובדות 4 ו-5 בכתב האישום, לפיהם מיוחסת לנאשם מס' 2 גם בריחה רגלית מהשוטרים, בשלב שבו האופנוע כבר עצר, לאחר המרדף הרכוב הממושך, ובעת ששני הנאשמים החלו בבריחה מהשוטרים, בתחומי תחנת דלק, עד שנתפסו לאחר מרדף קצר.

תיאור עובדתי זה, כשלעצמו, מהווה בסיס לאישום בעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, על פי סעיף 275 לחוק העונשין, המיוחסת לנאשם מס' 2.

ב"כ הנאשם מס' 2, בהגנותו, אישר כי כך הוא, בתשובה לשאלת בית המשפט. אשר על כן, ללא כל קשר לדיון באשר לחלקו של הנאשם מס' 2 בעבירות שבוצעו בעת שהאופנוע היה בנסיעה - הנה, עובדות כתב האישום ממילא מגלות עבירה לגבי נאשם זה.

ב. שנית, לא מצאתי לנכון לקבוע, בשלב מקדמי זה, כי העובדה כי הנאשם מס' 2 לא נהג באופנוע, הופכת אותו לנקי מכל אחריות לעבירות שיוחסו לשני הנאשמים לגבי הזמן שבו האופנוע היה בנסיעה.

מדובר, על פי האישום, בעבירה מתמשכת של הפרעה לשוטרים, שמיוחסת לשני הנאשמים, על בסיס אי ציות לשוטרים במחסומים, וכן עבירות תעבורה. אני קובעת כי שאלת אשמתו של הנאשם מס' 2 בעבירות, בין אם כמבצע עבירת הפרעה לשוטר, ובין אם כמסייע לעבירות התעבורה שיוחסו לנאשם מס' 1, הנה סוגייה אותה יש לבחון לאור הראיות, בין היתר בהתחשב בגרסת הנאשם מס' 2 עצמו, למיוחס לו.

קביעות דומות לשלי נעשו לגבי אירועים פלייליים רבים, שבוצעו תוך נהיגה, שבהם הורשעו נוסעי רכב כמבצעים בצוותא, השותפים לנהג.

כך לדוגמא קבע ביהמ"ש העליון, בע"פ 7632/05, **אלאטרש נ' מ"י** (פורסם ב"נבו") (להלן: "**פס"ד אלאטרש**") כי המערער, שהיה נוסע ברכב, שלא נשמע לשוטרים וסיכן בנסיעתו עוברי דרך, הורשע כדין בעבירת סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תעבורה, בהתאם להוראת סעיף 332 לחוק העונשין.

באותו עניין נקבע כי המבחן הקובע, הנו שאלת מודעותו של הנוסע לדרך הנהיגה ולתמיכתו בדרך זו. משהתבססה תשתית ראייתית לשותפות - היה על הנוסע לשלול תשתית זו בראיות, והוא לא עשה כך, ולפיכך הורשע כאמור.

ההלכה אשר בפס"ד אלאטרש הנ"ל יפה גם לענייננו.

יצוין כי פס"ד אטרש עסק, כאמור, בעבירה חמורה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תעבורה, עבירה הדורשת הוכחת יסוד נפשי של כוונה מיוחדת. בענייננו מדובר בעבירות שבן נדרשת הוכחת יסוד נפשי "רגיל", של מודעות, ולכן, מבחינת קל וחומר, האישום, כפי שהוא מנוסח לגבי נאשם מס' 2 - מגלה עבירה.

סבורני כי מחסום משטרתי, ושוטרים הניצבים בו ומורים לעצור, מפנים את הוראתם לא לנהג בלבד, אלא אף לנוסע, הצמוד לנהג במושב האחורי של הקטנוע.

התנהגותם של השניים - הנהג והנוסע - טעונה בירור ראייתי, ועל פניו - הטענה שבכתב האישום מגלה אשמה גם לגבי הנאשם מס' 2.

אשר על כן - טענת הנאשם מס' 2 נדחית.